

nicméně ať se ládovala, čím chtěla, kila nahoru nešla. Ale zato si v posilovně hezky vyrýsovala svaly.

„No jo... jedna šťastná, která nechápe ubožáky, co se musí udržovat pevnou vůlí a odříkáním. Hele, budu končit, děkuju, že sis na mě udělala čas. Vypadá to, že ten můj tulák je opravdu doma,“ dodala, když za pískovaným sklem vchodových dveří rozpoznala mužskou siluetu.

„No hurá! Ať z něho lítají chlupy!“ zasmála se kamarádka.

„Uvidíme,“ broukla Julie. „Tak pa.“

„Pa. A pevné nervy.“

Odložila mobil a zešíroka otevřela dveře. Už měla na jazyku jízlivou poznámku, kterou by Robinovi hned ze začátku vzala vítr z plachet, ale když její pohled padl na muže, který se ramenem opíral o dřevěný sloup, podpírající zastřešení nad vstupem, prudce se zarazila a zamžikala.

.....

Sandra otevřela nejprve jedno a teprve potom druhé oko. Měla dojem, že jí během noci víčka musela ztěžknout minimálně o půl kila. Vůbec si nepamatovala, kolik toho včera vypila, a vlastně se jí i zdálo, že má snad okno. Její blankytně modrý pohled padl na noční stolek, na kterém stály dvě prázdné skleničky a překocená láhev od sektu. Na koberci vedle postele se povalovala další. A když si dívka připomněla řádku koktejlů, které ochutnala během plesu, rázem pochopila, co stojí za její vygumovanou paměť.

Škoda, pomyslela si lítostivě, když očima přejela zmuchlaná prostěradla a vlastní nahé tělo. Musela to být parádně divoká noční jízda! Mrkla na obří nástěnné hodiny a s překvapením naznala, že je už po druhé hodině odpoledne. To si hezky přispála!

Vtom se otevřely dveře a do ložnice vstoupil Erik, nahý až na bílý ručník, který měl omotaný okolo boků. Zářivá běloba hezky zdůrazňovala zlatavé opálení jeho pokožky. Vlasy měl mokré po koupeli a v neoholeném obličejí rozpoznala známky nevspání, což ji přimělo k sebejistému úsměvu. Musela mu dát pořádně do těla! Pocítila náznak vzrušení. Mohli by si to zopakovat, aspoň by si teď, střízlivá, přišla na své... Erikovo sošné, pevné tělo s dlouhými tvrdými svaly způsobilo, že se v ní probudily hormony.

A okamžitě se rozhodla, že se spolu hned teď pomilují. Byla si naprosto jistá, že jí v žádném případě neodolá. Ještě žádný ji neodmítl, ať už chlapec, či zralý muž. Vždyť jí doslova padali k nohám a prosili o její přízeň! Osmnáctiny oslavila teprve před pár týdny, ale milenců už měla bezpočet. Sex ji bavil

a užívala si ho plnými hrstmi. Navíc si velice ráda dokazovala svou převahu nad takzvaně silnějším pohlavím, které se však nechalo ovládat jedním jediným orgánem... a s tím to ona uměla moc dobře! Mělo to i spoustu příjemných vedlejších výhod, jako například drahé večere, dárky anebo výlety do luxusních hotelů. No, někdy i méně výstavních, ale pokud pohodlí nahradil dostatečně výbušný erotický zážitek, byla to příležitostně ochotná tolerovat.

Nyní se vábivě zavrtěla a zaujala dobře nazkoušenou svůdnou pózu s vystrčeným bokem a vyzývavě podepřenými ňadry, které tak čněly vzhůru jako dva navlas stejné vrcholky velehor. Přimhouřila nádherné oči, připomínající kočkovitou šelmu, a zamávala prodlouženými řasami, když na Erika zacílila sugestivní pohled. Pak pohodila světlou hřívou, takže jí pár dlouhých pramenů plavně spadlo přes ramena. Rozprostřely se po nich jako závoj.

„Ahoj...“ zavrnila záměrně nakřáplým hlasem a dala si záležet na tom, aby její tón zněl patřičně roztouženě. K tomu ještě našpulila rty barvy zralých třešní v náznak polibku anebo možná nemravného návrhu, týkajícího se přesně té části těla, kterou většina mužů považuje za střed vesmíru. Ponechávala vždy na dotyčném, aby si vybral, jaká představa ho dokáže nabudit víc. Obvykle to byla druhá varianta.

Erik se cítil opravdu utahaný a nevyspalý, ale pohled na ty svěží půvaby a mladé pružné tělo na něho zapůsobil jako adrenalinová injekce. Okamžitě pocítil povědomý zášklub ve slabinách, jeho penis sebou zacukal a o poznání zbytněl.

Sandra se beze stopy ostychu překulila na záda, opřela se o polštáře a zajela rukou, ozdobenou barevnými náramky, mezi svá skvostná, hladká stehna. Začala se líně laskat. Její jemné prsty moc dobře věděly, co si počít, když přejížděly po temně růžové pleti a rozkošnický rozhrnovaly šťavnaté záhyby. Dráždily drobný hrbolek, který každou vteřinou nabíhal rostoucí touhou a měnil barvu v sytější odstín, dokazující vzrušené překrvení. Nabízela se mu otevřeně a nestydatě, jazykem si olizovala spodní ret a špičkou prstů volné ruky přejížděla přes malé bradavky, až ztvrdly do podoby ostrých hrotů. Nespouštěla z něho jednoznačně vyzývavý pohled a z hrdla se jí vydral tichý žádostivý sten.

Že zadržuje dech, to si Erik uvědomil teprve ve chvíli, kdy se mu začaly dělat mžítka před očima. Okamžitě do plic nabral pořádnou dávku kyslíku a došlo mu, že ta bezostyšná erotická scéna, kterou dívka předváděla v jeho vlastní posteli, mu z hlavy vytloukla veškeré myšlenky spolu s krví. Vůbec nepřemýšlel, jen toužil ukojit tu bušící potřebu těla, která s ním začala cloumat tak mohutně, až nabyl dojmu, že se doopravdy chvěje. Bleskurychle shodil

ručník z beder a nechal ho dopadnout na zem. Překročil ho a třemi dlouhými kroky, dávaje na odív své plné vzrušení, se ocitl nad postelí.

„HmMMM...?“ zabroukala Sandra smyslně a vytáhla vlhký prst, kterým se právě dráždila uvnitř roztoužené ženské jeskyňky. Vztáhla ho k němu, v krásném obličejí výmluvný výraz. Fascinovaně se sklonil, obemkl drobný ukazováček potřísněný sladkým nektarem ústy a dychtivě ho začal olizovat. Pochopitelně mu to brzo přestalo stačit. Krev mu pulzovala v tříselech i podbřišku, až měl pocit, že se jeho mužství, zmítané touhou, musí během chvíle samo od sebe vznítit.

Poklesl v kolenou, položil paže na matraci a zabořil hlavu do vábívého dívčího klína. Poněkud netrpělivým pohybem, za který by se, být v tu chvíli víc při smyslech, pokáral, ještě o kousek víc roztáhl štíhlé nohy. Zaútočil lačnými ústy i jazykem na voňavou, vlhce lesklou a kluzkou štěrbinku, kterou v tu chvíli považoval doslova za svatostánek. Tyto dokonalé, něžné, a současně tak dráždivé ženské partie ho dokázaly vždy naprosto pobláznit.

Ano, zbožňoval ženská těla, ty jejich rafinované křivky a opojné vůně vzlínející z hebké pleti. Nikdy se nedokázal dost nabažit měkkého lůna, do kterého se nořil, oblin plných nader, jichž se dotýkal, a teplé pleti, kterou tak rád zkoumal jazykem i hbitými prsty. Možná se se ženami nemiloval z lásky, protože propadnout zrádnému citu zvanému zamilovanost si zakázal už hodně dávno, ale rozhodně si byl jistý, že žádnou z těch, které prošly jeho postelí, nezklamal. Dával stejně hojně, jako si bral, dokonce možná i víc. Rád uspokojoval a s křehcím pohlavím uměl dokonale zacházet.

A ženy to věděly – od prvního očního kontaktu při seznámení přes důvěrně známou hru flirtu a svádění až do posledního vzdechu po kaskádě orgasmů nemohly být nikdy na pochybách, že je zkušeným, pozorným a vytrvalým milencem.

A snad i proto nyní, jakkoli se po dlouhé noci cítil znaveně, v tom vábívém klíně znovu ožil. Ano, skutečně to bylo jako znovuzrození, pocit vše přebíjející vášně, kdy existovalo pouze tělo, intenzivní sexuální zážitek a fyzická rozkoš...

Když se Sandra poněkolkáté s trhanými výkřiky zazmítala na vlnách vyvrcholení a pak mu vláčná a horká opět nabídla své sladké sametové záhyby k plnění, jeho sebeovládání se začalo postupně bortit. Nevydržel to a vzeplal se nad ní. Přišpendlil jí svou silnou rukou ladné bílé paže nad hlavou. Vzhledla k němu očima pokrytými mlhovinou chtíče a pootevřela měkké rty. Tolik mu připomněly ty druhé, naběhlé a vroucí, které ještě před chvílí líbal a sál, že hrdelně zachraptěl v návalu potřeby pohroužit se do ní a nechat se pohltnout nádherným osvobozujícím vrcholem.

Napětí v jeho údu dosáhlo maximální únosné míry. Dovolil si jen pár sekund na navlečení kondomu, a pak se na ni se záupněním svezl. Prudce, zkušeným klouzavým pohybem pánve do ní vnikl. Lehce vzkřikla vzrušením, když špičkou penisu neomylně našel ten nejcitlivější bod v jejím nitru a začal se pomalu pohybovat. Tak, aby ho masíroval až k zešílení líným, pomalým třením a při tom sám zažíval neskutečné návaly slasti, které ho pohlcovaly, jako by se nořil do husté bahenní koupele. Byly to pocity doslova božské, jedinečné, explozivní...

I tentokrát se však dokázal k vlastní pýše udržet a dopřál Sandře další výbušný výstup na vrchol, než se sám uvolnil ve smršti detonujícího orgasmu. S chraplavým výkřikem povolil tvrdé napětí a nechal se unášet vzletným pocitem lehkosti a síly zároveň, když z jeho těla prýštila životadárná tekutina v mohutných proudcích až do té poslední kapky. Ještě několikrát sebou škubl ve slastných dozvucích pominuvšího vrcholu a pak se zhroutil jako hadrový panák, zpocený a vyčerpaný až na samé dno, vedle ní.

Cítil květinovou vůni vzlínající z její kůže a na tváři ho lehce šimraly jemné vlasy.

Nebe... tohle je nebe, běželo mu myslí. Přesně takové to musí být v ráji! A v tu chvíli upřímně záviděl těm, kteří se tam už ocitli...

KAPITOLA 3.

„Michale... ahoj...?“ vypravila ze sebe Julie poněkud zaraženě. „Copak? Vypadá to, že z mé návštěvy nemáš moc radost,“ protáhl bratr levý koutek úst do ironického úsměvu a zamhouřil oči. „Ruším snad?“

„Ale ne... to ne,“ zavrtěla hlavou. „Jen jsem čekala... no nic. Pojď dál,“ odstoupila ode dveří a pustila ho dovnitř.

Michal ji následoval a hned za dveřmi si zul tenisky typicky mužským způsobem, patu o patu. Setřepal z ramen bundu s kapucí, vlhkou od deště, a nedbale ji přehodil přes věšák na zdi. Zůstala na něm viset jako oběšenec.

„Co nebo koho jsi čekala?“ navázal zvědavě, když bok po boku procházeli halou do pokoje.

„Robina,“ přiznala.

„Měl bych mu závidět. Marie se netváří ani z poloviny tak zklamaně, když místo mě přijde návštěva. Sakra, co ten chlap má a já ne?“ zašklebil se, ale bylo znát, že se docela baví.

Julie mávla rukou. „Kdybyste se večer rafi na akci a tys z ní ani druhý den odpoledne nedorazil, taky by tě – z různých důvodů – viděla raději než souseda.“

Michal povytáhl obočí a podrbal se v pečlivě střižených tmavých vlasech. „Ale, tak Robin flámoval, jo? Neuvěřitelné! Ale to víš, pracuje jako ďas, asi potřeboval trochu upustit páru.“

„Jenže bych ocenila, kdyby mi aspoň naznačil, co má v plánu,“ zamračila se Julie, a zatímco se bratr pohodlně rozvalil v křesle, přešla ke kuchyňské lince. „Místo toho má vypnutý mobil a je mu fuk, co si o tom myslím já.“

„Nebor si to tak. My jsme prostě z jiného těsta.“

„Jasně, a my to musíme snášet,“ odsekla trochu popuzeně.

„Ale to tak, sestřičko,“ otočil se k ní Michal a zatvářil se jako ztělesněný anděl. „Nečil se. Vždyť jsi vdaná žena. Musíš už chlapy trochu znát, ne?“

„Znám. Ale tohle mi Robin ještě neudělal.“

„No, všechno je jednou poprvé,“ nakrčil bratr čelo. „A jestli jste se pohádali, tak se mu asi domů moc nechce.“

„Jo, to je možné,“ vzdychla. „Chceš kafe?“

„Jasně.“

„Fajn.“ Vytáhla ze skříňky dva hrnky a zkontrolovala, jestli je v espressu dost vody. „No, ale ještě jsi mi nevysvětlil, co že ses tady vůbec objevil.“

„Teda ty jsi dneska taaak milá,“ protáhl a vydal syčivý zvuk.

Netrpělivě mávla rukou. „Víš, jak to myslím.“

„Jo, jenom se ptáš. Jel jsem kolem pro barvy. Mám v týdnu volno a děti budou na prázdninách, a tak se Marie rozhodla vymalovat. Nedala si to vymluvit, i když jsem jí říkal, že je na to ještě zima a vlhko,“ pokrčil rameny a ukázal bradou směrem k oknu. „Ale jako vzorný manžel zítra začnu, aby byla spokojená.“

„Jasně. Spíš abys měl klid ty sám,“ uchechtla se Julie a pohodila hlavou.

„Máš o našem pokolení nízké mínění,“ odušil Michal.

„Občas jo,“ přiznala klidně. „A jak se vůbec Marii daří?“ navázala.

„Dobře. Uvažuje o čtvrtém dítěti.“

„Och!“ vydechla pouze. Bratrova manželka byla naprosto opačný typ než ona. Přímo stvořená k rození dětí. Mimoto měla nepochopitelnou slabost pro jména začínající písmenem M. Což vedlo k tomu, že jim doma běhal sedmiletý Martin, o dva roky mladší Magda a do toho se batolila Monika, která nedávno oslavila třetí narozeniny. A aby toho nebylo málo, pořídila si rodina labradorského retrievera Murphyho a kocoura Míšu. Bydleli v celkem pěkném bytě čtyři plus jedna, ale i tak se tam už teď přece jen trochu tísnilo. Julie si nedovedla představit, že jich bude ještě o jednoho víc.

„A co na to říkáš ty?“ zvedla k bratrovi oči, když na stůl pokládala talířek se sušenkami.

Michal pokrčil rameny a vyplivl do dlaně žvýkačku. Zatímco ji balil do kousku staniolu, mrkl na sestru. „Takticky mlčím a čekám, co z toho vzejde. Velká rodina mi nevádí, ale nejsem si jistý, jestli za chvíli nebudu potřebovat druhou práci. Třeba by mě Robin mohl zaměstnat jako nočního hlídače.“ Hrábl po sušence a zakousl se do ní.

„Jo, aby z Marie byla za chvíli vdova se třemi, případně čtyřmi dětmi,“ poklepala si Julie ukazovákem na čelo. Pak se vrátila k lince pro kávu.

„Kdybych si pořídil dobrou životní pojistku,“ uvažoval Michal rozšafně, „mohlo by se jí to vyplatit.“

„A kdyby tě teď slyšela, asi by ti rovnou jednu plácla, jak ji znám,“ postavila před něho žlutý hrnek.

„To zní pravděpodobně,“ souhlasil a setřepal si z prstů drobky. Julie sledovala, jak si do kávy sype jednu dávku cukru za druhou, a ačkoli věděla, že bratr odjakživa sladí tak, až v hrnku lžička doslova stojí, neubránila se nechápavému potřesení hlavou. On ji ale neviděl a spokojeně míchal to, co nyní tak trochu připomínalo hustý sirup.

Bavili se ještě asi půl hodiny, než Michal dopil nápoj medové konzistence a zvedl se. „Musím jet. Chtěl jsem vás jen pozdravit a zeptat se, jestli bude mít Robin v úterý ráno čas na tenis, ale když tady není, tak mu vyříd', že zavolám.“

„Dobře, povím mu to,“ přikývla. Doprovodila bratra ke dveřím, a když otevřela, zjistila, že už celkem slušně leje. Šedivé provazce vody bičovaly dlažbu jako nemilosrdné šípky, zapichující se do země, a od rána se citelně ochladilo. Buť, který je následoval do haly, znechuceně ňafal a loudavým krokem se odšoural zpátky do tepla. Julie se mu nedivila, tohle počasí nemohlo na náladě přidat nikomu.

„Tak se měj,“ naklonil se k ní Michal, krátce ji objal a políbil na obě tváře. Tohle byl letitý rodinný zvyk. Zavedla ho jejich maminka, když byli ještě docela malí, a oni tento rituál dodržovali s zelenou pravidelností při každém loučení až dodnes. Vydržel jim i téměř deset let poté, co jejich mámu předčasně zabila rakovina.

„Ty taky. A pozdravuj všechno doma,“ mrkla na bratra s úsměvem. Šťastný muž, pomyslela si, zatímco sledovala, jak běží deštěm k brance, za ní stála jeho deštěm omytá oktávie. Tolik milujících duší, které na něho čekají!

Třeba na tom jednou budu podobně, pomyslela si, zatímco se vracela do pokoje. Tam se rozpomněla na Olinin nápad a rozhodla se zavolat na záchytku. Robin měl mobil stále hluchý a ona jednak nesnášela nečinnost, jednak byla ráda v obraze.

Bohužel však ani nyní neměla štěstí. Operátorka jí lhostejným tónem sdělila, že žádného muže připomínajícího věkem nebo podobou jejího manžela během víkendu nepřijali. Pouze několik zkušených a dobře známých notoriků. Sakra práce, zaklela v duchu, zatímco rovnala hrnky od kávy do myčky, aby se něčím zaměstnala. Nemohl se třeba Robin stát obětí dopravní nehody? Mohlo ho srazit auto, zvláště pokud se opil. Takové věci se přece přihodí i dospělým mužským...

Ačkoli si připadala hloupě nesamostatná, později odpoledne znovu vytočila švagrovo číslo. Erik byl sice mnohem víc politik než policista, a proto také pracoval ve vedoucí funkci, ale to by mu nemělo bránit, aby jí teď nějak poradil, ne? Co nevidět přijde večer, a Julie potřebovala zjistit, co s Robinem je. Především kvůli vlastní duševní rovnováze.

„Ahoj!“ Švagrův hlas zněl rozhodně svěžeji než v poledne. „Tak co, náš opozdilec se už objevil?“

„Ne. Ani nevolá.“

„Sakra! No... to se mi pomalu přestává líbit,“ zvážněl Erik.

„Tak to jsme dva. Ve STARu nepřespál a podle všeho se tam ani neukázal. Volala jsem dokonce i na záchytku, ale je to marné. Prostě se po něm slehla zem.“ Julie se opírala o parapet a zírala do našedlého, zmoklého dne. Pršelo čím dál vydatněji.

„Je to divné, ale nevěš hlavu. Podívej, zkusím promluvit s našimi, ještě by mohl být tam, anebo o něm aspoň vědí. Kdyby ne, zavolám pár lidem a pak se ti ozvu, jo?“

„Fajn,“ odušila s povděkem, že švagr převezme iniciativu. „Ale co když se mu něco stalo?“

„Neboj, zjistíme to,“ ubezpečil ji Erik rozhodným tónem. „Hlavně žádný předčasný strach.“

Trvalo skoro hodinu, než Juliin telefon zazvonil a na displeji se objevila švagrova podobenka.

„Tak co?“ oslovila Erika dříve, než promluvil sám.

„Bohužel nic,“ vzdychl. „Naši o Robovi neví. Obvolal jsem ještě nějaké kámoše, ale nikdo nemá tušení, kde by mohl být.“

„Volal jsi i Alešovi Koutnému?“ vzpomněla si Julie na podnikavého majitele logistické společnosti a současně jednoho z Robinových nejbližších přátel. Sama toho až příliš sebevědomého a na její vkus nechutně žoviálního člověka v lásce příliš neměla, ale manžel si s ním rozuměl dobře. Stejně tak Erik, který na rozdíl od ní určitě měl jeho telefonní číslo. Všichni tři muži se totiž pravidelně setkávali při různých příležitostech, především sportovních. Spojoval je tenis a posilování, občas zaskočili i na bowling.

„Jako prvnímu.“

„Jasně... takže nic,“ odvětila a rozladěně semkla rty.

„Absolutně,“ odušil Erik. „Ale ještě by bylo dobré obvolat nemocnice.“

„Chmm, nemocnice,“ našpulila rty. „To spíš zůstal u nějaké ženské!“ vypadlo z ní bez přemýšlení.

„Ale ne, neblázni,“ ozvalo se z mikrofonu, nicméně švagrův hlas úplně přesvědčeně nezněl. Julii to popudilo.

„Proč? Vždyť jsi ho včera sám viděl! A měl jsi na jeho chování stejný názor jako já!“ odsekla zhurta.

„No, to ano.“ Zdálo se, že honem hledá slova, kterými by bratra obhájil a Julii zas trochu uklidnil. „Jenže to bylo jen takové hloupé flirtování, chápeš... Honění ega. Pes, který štěká, přece nekouše.“

„Kecy,“ utnula ho příkře. „Měla bych zajít na policii, aby se po něm poohlédla!“

„To je úplně nesmysl! A navíc je na to příliš brzy, Jul.“

„Pro mě ne!“ zareagovala bojovně. „Od toho tady přece jste, ne?! Máte pomáhat!“

„Policie nebude zasahovat v případě, že se dospělý zdravý chlap nevrátil domů z večírku, chápeš? Na takové věci jsou postupy a nic v tom nezmůžu ani já.“

„To je úplná blbost!“ vybuchla. „Nějaký postup je mi ukradený! Já chci vědět, kde se sakra courá můj manžel!“

„Julie, uklidni se. Jsi rozrušená...“

„Nechláchol mě!“ vyjela po něm.

„Promiň, to jsem neměl v úmyslu. Ale pochop, poldové to v tuhle chvíli budou brát jenom jako zapomenutí se, nic víc. Nedělej si iluze, že hned vyšlou nějakou jednotku, aby Roba hledala. To se dělá jen u malých dětí anebo osob ve skutečném nebezpečí. A samozřejmě v televizi. Policie nemá možnost ani prostředky pátrat po každém zdravém dospělém, který se někde na pár hodin zasekne.“

„To je ale pěkný binec!“ opáčila nakvašeně. „Vysvětli mi tedy laskavě, kam padají daně, které všichni platíme, co?!“

„Já ti rozumím a vím, že to asi není v pořádku, ale tyhle věci my dva opravdu nevyřešíme.“ Erikův tón byl trpělivý a tichý. „Jul, podívej, já teď zavolám kolegům a poprosím je, aby se poptali po nemocnicích, ano? Opravdu existuje možnost, že v některé nakonec Robina najdeme. Sám mám starosti, myslíš, že je mi jedno, kde vězí? Ale musíme na to jít systematicky. Všechno se brzy vysvětlí, věř mi.“

Během švagrový řeči si kecla na podlahu v kuchyni vedle Bufo, který se jí otíral o kotníky, a zabořila s rezignovaným povzdechem prsty do jeho bílého kožichu. Na oplátku jí položil hlavu na stehno a slastně přivřel oči. „Tak dobře,“ odvětila už o poznání mírněji. „Možná máš pravdu.“

„Na beton. A spoustu zkušeností. Nezapomeň, že i když policii šéfuju a mou prací je spíš politikářství, pořád jsem polda.“

„Jistě, pane řediteli...“ neodpustila si malý žertík.

„*Plukovník* mi lichoť víc,“ opravil ji v podobném duchu.

„Nebud' ješitný. Radši ať tvoji lidé obvolají ty nemocnice. Nebaví mě věčně čekat.“

„Já vím, jdu to zařídit. Pak ti zavolám, ale asi to nějakou chvíli zabere.“

„No, vydržím to, co mi zbývá...“

„Skvěle. A nepotřebuješ třeba společnost? Zajel bych k tobě...“

Vycítila v jeho hlase váhání. Beztak u sebe stále měl svou novou známost, od které se mu pochopitelně nechtělo. Okamžitě tedy jeho nabídku odmítla.

„Ne, kdepak, to opravdu není třeba. Jsem jen našťvaná, to je všechno. A kromě toho mám práci.“

„OK,“ odušil stručně. „Kdyby něco, ozvi se.“

„Jasně. Tak zatím.“ Rozloučila se a odložila telefon na podlahu. Pak se sklonila k psíkovi a líbla ho mezi uši. „Ty můj bobku,“ broukla tiše. Jeho tmavá očka, která k ní na pár vteřin zvedl, prozrazovala naprostou oddanost. V tu chvíli k němu pocítila příval upřímné lásky. Zvířata jsou spolehliví tvorové, kteří nikdy nezradí důvěru a nevymýšlejí si pomstychtivé pletichy... Je to s nimi mnohem jednodušší než s lidmi, pomyslela si.

Podívala se na hodinky a uvědomila si, že má docela hlad. Koneckonců od snídaně nic nejedla a nevzala si ani sušenku ke kávě. A tak vstala a přešla k lednici. Několik okamžiků zírala dovnitř, ale jen proto, aby zjistila, že neví, na co má chuť. Nakonec sáhla po kelímku s bílým jogurtem, protože to bylo nejjednodušší řešení. Odlepit víčko, vzít lžičku a naplnit žaludek. Hotovo.

Snědla jogurt vestoje, pak si uvařila čaj a odešla do pracovny s pevným odhodláním přeložit ještě pár odstavců, aby přebila dotěrné úvahy o tom, kde teď asi je její muž, a případně s kým...

.....

Zrzavý barman Patrik v 5P Fitness právě naservíroval dvěma hostům silné horké espresso, které si jako obvykle objednali před zahájením tréninku. „Tak ať vás nakopne, chlapi,“ mrkl na muže, už léta pravidelné klienty. Oba byli velcí nadšenci fitness a jejich postavy toho byly jasným důkazem, třebaže si někdy při zvedání činek i zanádařovali.

„Dík,“ odvětil nyní jeden z nich, ten s hladce oholenou lebkou, tvarem připomínající kokosový ořech, a uchopil hrnek. Nasál do nosu pronikavé aroma. „Tomu říkám pořádný kafe, vid', Ríšo?“ podíval se na svého vousatého společníka, který jen mlčky přikývl. „Kdo tady dneska je?“ zeptal se holohlavý chlapík Patrika.

„Obvyklá nedělní sestava,“ odpověděl mládenec, zatímco z baru sklízel použité nádoby. „Pája, Koudy a samozřejmě Jituška,“ zdůraznil s pousmáním. „Prostě jako vždycky touhle dobou celkem volno,“ dodal pak.

„Jituška!“ začal se rozplyvat Richard, který se na rozdíl od svého kamaráda pyšnil kromě udržovaného plnovousu hustými blond vlasy, díky nimž vypadal skoro jako Viking. K této vizáži notně přispívala i jeho vysoká postava s vypracovaným svalstvem, které nyní skrývala nenápadná hnědá mikina a obyčejné tepláky. Patrik se zakřenil: bylo totiž všeobecně známo, že tenhle čtyřicátník

má pro divadelní herečku Jitku, která si v 5P udržovala své obdivuhodné křivky tréninkovým plánem od samotného majitele, velkou slabost. Dokonce ho podezíral, že chodí trénovat záměrně v dobu, kdy je v posilovně ona.

Vyholený chlapík zakoulel očima. „Ty se z ní snad jednou pomineš...“ utrousil, ale znělo to veskrze přátelsky. Tuhle talentovanou umělkyni měl sám celkem rád, především pro její přátelskou povahu a milý úsměv. Nic ze sebe nedělala – i přes nesporné úspěchy.

„No, však je to taky nádherná ženská! Co by za to jiné daly, vypadat jako ona!“ To k baru přistoupil Dalibor, který si u Pluháčka přivydělával jako trenér. Měl vysportovanou postavu připomínající pantera a se stejnou pružností se nyní vyhoupl na jednu z vysokých stoliček. Byl oblečený do přílehavého trička a sportovních kalhot, což hezky zdůraznilo jeho pěkně tvarovaný zadek a široká ramena. Srdečně se s oběma muži pozdravil.

Ríša a jeho holohlavý kamarád si s ním ještě vyměnili několik chlupepatých poznámek, než dopili a odebrali se s ručníky přes ramena k rotopedům. Dalibor se opřel o pulť a udělal obličej, který se nedal nazvat jinak než *v posledním tažení*.

„Udělej mi, prosím tě, taky kafe,“ poprosil Patrika. „Začíná mě drtit únava a mám pocit, že co nevidět padnu na hubu. Na dnešek jsem toho moc nenaspal.“

„Ale, a co jsi dělal místo spaní?“ povytáhl zrzek zvědavě obočí a udělal výmluvnou grimasu.

„No bohužel ne to, na co právě myslíš,“ odušil Dalibor a výraz jeho obličeje vyjadřoval zřetelné zklamání. „Sex je mi momentálně zapovězenej, bohužel. Jednak teď doma hraju druhý housle a pak, malýmu rostou zoubky. To je ti tak šíleněj řev, že si to vůbec neumíš představit. A celou noc,“ vzdychl a vypadal tak zdrchaně, až s ním bezdětný Patrik pocítil upřímný soucit.

„V tom případě dostaneš extra sílu,“ odvětil a otočil se k přístroji.

V tu chvíli se rozletěly dveře. Oba zaměstnanci k nim současně stočili oči, aby přivítali dalšího cvičence, a poněkud překvapeně se zarazili, když spatřili nepřírozně osvaleného chlapíka tak okolo pětatřiceti, možná o pár let mladšího. Jeho vyboulené svaly připomínaly nafouknuté dětské balonky a on sám celkově působil dost zavalitě. Což ještě podtrhovala vůči tělu poměrně malá hlava s kratičkým blond sestříhem. Strohým pohledem ledových modrých očí přehlédl celý prostor tělocvičny a poté se valivým krokem vydal k recepci. Ruce měl tak silné, že nedokázal ani pořádně připažit a jeho chůze do značné míry připomínala pohyb Golema.

Patrik i trenér muže pozdravili a pak se na něho s očekáváním zahleděli. Nikdy dříve ho tu neviděli. Sportovní taška na jeho rameni spolu s teplákov-

kou naznačovaly, že si přišel zacvičit, a oni usoudili, že posiluje pravidelně, ovšem v jiném zařízení. Do 5P přišel určitě poprvé.

Na jejich pozdrav odpověděl nabručeně a jen na půl úst, jako by se mu do toho vůbec nechtělo. Od prvního pohledu působil nesympaticky, a to od vlasů střižených na ježka až po běloskvoucí adidasky, které měl na nohou. Okolo tvrdých úst se mu táhly dvě hluboké vrásky, díky nimž se jeho drsná tvář s výraznými čelistmi zdála ještě zamračenější.

„S čím vám můžu pomoci?“ obrátil se k němu úslužně Patrik, když se ticho prohlubovalo a ten člověk jen tupě zíral okolo sebe, jako by snad posilovnu v duchu hodnotil.

„Kolik stojí vstupný?“ zahučel příchozí hrubým hlasem.

„Sto dvacet jednorázově bez permanentky,“ odpověděl Patrik. „Můžu vám ale nabídnout deset nebo dvacet vstupů za lepší cenu, totéž i s tréninkovým plánem. Máme tady pár zkušených trenérů, kteří vám ho rádi udělají.“

Dalibor, který právě vychutnával první doušek svého espressa a soustředěně návštěvníka pozoroval skrz okraj hrnku, na to mlčky přikývl. Zůstal však nepovšimnut.

„Hm,“ odušilo to monstrum studeně s pohledem upřeným na recepčního a založilo si ruce na prsou. Jeho oči zrcadlily nepřátelství a odtažitost. Patrik sice vůbec nechápal důvod toho zamračeného chování, avšak jako profesionál nedal najevo ani náznak nevole. Nicméně se necítil zrovna nejlépe, jelikož s podobně nevrlymi lidmi nebylo nikdy snadné jednání a on pořádně nevěděl, co od nich může očekávat.

„Kde je majitel?“ vyštěkl suše muž před ním.

„Má volno, ale zastihnete ho zítra, jestli s ním chcete mluvit. Bude tady od sedmi.“

„Dejte mi klíč od skříňky,“ zavrčel po chvilce hutný blondák a zabodl do Patrika studený pohled.

„Fajn, tady to je!“ otočil se Patrik k háčkům na stěně, z jednoho z nich vzal klíček a položil ho na pult. „Prosím. Něco k pití?“

„Ne,“ odsekl nerudný osvalenec, otočil se na patě a bez dalšího slova odusál ke dveřím, na nichž se skvěl nápis ŠATNA MUŽI. Dveřmi za sebou práskl tak, až se málem otrásl stěny.

Sotva byl světlovlasý neotesanec z doslechu, Dalibor a Patrik se na sebe upřeně zadívali s podobně povytaženým obočím. „Tak ten je jasnej,“ pronesl znalecky trenér. „Ať se na místě propadnu, jestli něco nesype. Takhle nafouknete j z normálního cvičení bejt nemůže. Teda na devadesát procent.“

„Hmm... máš recht,“ souhlasil zamyšleně recepční. „Asi je dobře, že tady není Pluháček. Měli bychom to s kulturní vložkou, kdyby se to tvý podezření potvrdilo.“

„Přesně. Prohodil by ho zamřížovaným oknem.“

Patrik se uchechtl. „Jo, a předtím by z něho nadělal sekanou. No, dneska už šéf nepříjde, a jestli ten maník zaplatí a nebude dělat potíže, co s tím. Ale stejně, tyhle typy smrdí průšvihem na sto honů.“

„Minimálně,“ souhlasil Dalibor. „Kapku na něho dohlídnu, co říkáš?“

„To zní rozumně,“ odvětil Patrik. „Souhlas,“ dodal a zaměřil plnou pozornost na udýchanou Jitku, která se právě blížila k baru pro něco k osvěžení.

.....

Přesně v půl sedmé večer Julie zaklapla notebook s dokumentem, do kterého za poslední půlhodinu nevensala ani jedinou čárku. Byla nesoustředěná, což jí bránilo v práci. Když jí Erik kvečeru po telefonu sdělil, že v hledání Robina po nemocnicích nebyla jeho kolegyně zatím moc úspěšná, nepotěšilo ji to. Zdůraznil, že policistka, kterou požádal o laskavost, na to má omezený časový prostor. Avšak třebaže to chápala, cítila již značnou netrpělivost.

Náhle jí zazvonil telefon. Spatřila na displeji cizí číslo a po krátkém zaváhání hovor přijala. Neznámé kontakty obvykle nezvedala, ale teď by mohlo jít o Robina...

„Haló?“ ohlásila se.

„Dobrý den, je u vás Sabča?“

Chvilí tupě zírala před sebe, než se zmohla na slovo. Sabča? Jaká Sabča?! „Prosím?“ vypravila ze sebe teprve po pár vteřinách.

„No Sabča přece... Paní Petrová, jste to vy?“ znejistěl mladý hlas v telefonu.

„Ne, nejsem žádná Petrová a tu vaši Sabču neznám!“

„Ach...aha...asi jsem se nějak přetukla...“ začala se omlouvat dívka na druhém konci linky. Julie, kterou právě v tuhle chvíli omyl upřímně rozčílil, jen bez dalších slov přerušila spojení. Výborně, pomyslela si, stále s mobilem v ruce. Tohle jsem fakt potřebovala.

Přemýšlela jen chvíli, než se otočila na patě a zamířila do šatny. Přetáhla si přes hlavu tlustý svetr, zastrčila smartphone do jeho kapsy a vyrazila po schodech dolů. Vykašle se na to, co jí říkal Erik. Není v její kůži. Nepochybovala o tom, že mu na bratrovi záleží a snaží se ho po svém hledat, ale byl prostě muž. A muži uvažují jinak. Aspoň ti, které znala. Zajede na policii a bude

trvat na tom, aby něco udělali. Klidně se schová za to, že je švagrová jejich šéfa. To by se na to podívala, kdyby nezačali kmitat!

Energicky popadla klíče od auta a zabouchla za sebou. Děšť už sice ustal, ale po obloze se stále valily mraky, takže se zdálo, že je skoro tma. Julie to však nevnímala, stiskla ovladač garážových vrat a netrpělivě sledovala, jak rolují nahoru. Do tichého vrčení pohonů se v tu chvíli přimíchal skřípavý zvuk brzd. Ohlédla se.

Před branou zastavil Erikův tmavošedý passat. Zvědavě povytáhla obočí a udělala pár nejistých krůčků jeho směrem. Že by něco zjistil? Nebo dokonce Robina našel a přivezl?

Z auta však vystoupil jen švagr a světla bylo stále dost na to, aby viděla, že v něm nikdo další nesedí. Stočila k Erikovi pohled.

„Ahoj!“ zavolal.

„Chytej!“ odpověděla namísto pozdravu a hodila mu klíče, aby nemusela jít k brance. Postřeh měl jako rys – zachytil je jednou rukou, aniž se pohnul z místa. „Děje se něco?“ zvedla k němu ostrážitě přivřené oči, když se přiblížil. Byl oblečený jen v triku s dlouhým rukávem a džínách, což bylo na tak vlhce sychravý večer hodně nedostačující. Pod očima se mu rýsovaly tmavé kruhy, prozrazující, že toho na dnešek opravdu moc nenaspal. Ta jeho nová kočka je asi pěkná dračice, blesklo Julii hlavou.

„Jen jsem se chtěl ujistit, že jsi v pořádku,“ odvětil a přejel ji zkoumavým pohledem. „Vezl jsem Sandru domů, a tak jsem se rovnou stavil i u tebe...“ pokrčil rameny. „Máš někam namířeno?“ mrkl na otevřenou garáž.

„Já...“ zaváhala, ale pak se rozhodla být upřímná. „Chtěla jsem jet na policii. Nemůžu se na nic pořádně soustředit, což mi dost vadí. Robin mě pěkně naštvál, a jestli z toho bude mít nějaký problém nebo ostudu, dobře mu tak!“

Erik vzdychl, přistoupil k ní a položil jí dlaně na ramena. „Jul, já ti rozumím. Ale nechceš počkat do rána? Kolegyně zatím obvolá zbytek nemocnic, a když se do zítřka nic neobjeví, zajdu na stanici s tebou. Souhlas?“

Skoro minutu si jen zírali z očí do očí, než se Julie nadechla k odpovědi. Měla bych ho asi poslechnout, nejspíš opravdu jedním ukvapeně, pomyslela si, když vážila švagrova slova. Ví, jak to chodí, a dost pravděpodobně se mi policajti jen vysmějí za zády... „Tak dobře,“ ustoupila nakonec. „Dám na tebe.“ Trochu ji vyvádělo z míry, že daleko víc než strach o Robina pocituje rozladění z toho, že ji nechává v nejistotě, třebaže dobře ví, jak moc tenhle stav nesnáší. To jsou na tom její city k němu už tak špatně? Anebo se zkrátka jen stává cynickou? Lépe to neřešit, pokusila se své myšlenky hodit za hlavu.

Zvedla řasy, protože cítila Erikův upřený pohled. „To jsem rád,“ odvětil posléze. „Takže zítra?“ Zdálo se jí, že trochu váhá, a tak se přinutila ke zdvořilosti.

„Hm, dáš si třeba kafe nebo...?“ naznačila otázku. Musel vycítit vlažnost toho pozvání, kterou nijak neskrývala. Opravdu o společnost nestála, a také nepotřebovala případného svědka zuřivé scény, která se dozajista strhne, jestli se Robin vrátí.

„Ne, ale jsi hodná,“ odmítl k její úlevě a ustoupil o krůček dozadu. „Tak já vyrazím a ráno si zavoláme. Nebo dřív, když se Rob objeví.“

„Domluveno,“ kývla hlavou.

„Tak se drž. Doufám, že ti nebude vadit, když bráchu pořádně seřvu, až ho uvidím.“

„V žádném případě,“ odtušila a neubránila se úšklebku. „Budeš druhý v pořadí, já na něho mám taky pořádnou žízeň. Pokud se mu nic nestalo, a já věřím, že ne, tak to vážně přehnal. Pěkně to ode mě schytá.“

Erik chvíli mlčel a pak se slabě zasmál. „Chudák, ale asi si to zaslouží. Tak dobrou noc.“

„Tobě taky. Měl by ses pokusit dohnat spánkový deficit, je na tobě dost znát.“ Načrtla pod svýma očima půlkruhy. „Na tohle by mohl pomoci led anebo čajové sáčky,“ poznamenala s náznakem pobavení.

„Díky za radu,“ uchechtl se švagr a přejel rukama po obličejí. „Ale myslím, že na tom, jak vypadám, zas tak moc nezáleží. Dneska už budu strašit jen sám sebe, a s tím jsem smířený.“

Pokrčila rameny. „To je vlastně taky pravda. Tak čau.“

Mávl na ni od branky, kterou za sebou nechal hlasitě zaklapnout. O pár vteřin později skočil za volant a vyrazil se zahvízdáním gum od krajnice. Julie zakroutila hlavou. Tenhle závodnický styl jízdy měli Robin s bratrem snad v genech. Řídili sice dobře, ale podle jejího názoru dost nebezpečně, a zbytečně tak riskovali. Avšak kdykoli k tomu něco poznamenala, dostalo se jí odpovědi, že kdyby nejezdili rychle, nemohli by plně využít potenciál svých vozů. A kromě toho Erik dokázal vždycky nějak zahladit případné přestupky...

KAPITOLA 4.

Juliin neklidný spánek přerušilo jakési vzdálené bušení. Nějakou chvíli jí trvalo, než dokázala rozlepit víčka. Ložnice tonula v nezvyklé temnotě a její ospalé oči se rozkukávaly jen velmi pozvolna.

Buch! Buch buch!

Co je to za rány? podivila se a rozhlédla se po přízračně tmavé místnosti. Když se duté zvuky ozvaly znovu, snad ještě důrazněji než dříve, došlo jí, že kdosi nejspíš tluče do tvrzeného skla vstupních dveří. Natáhla se k lampičce, aby rozsvítila. Zaslechla jen tiché cvaknutí vypínače, pokoj však stále halila tma. Asi žárovka, pomyslela si, a opustila lůžko. U dveří zkusila hlavní světlo, ale ani tentokrát neměla štěstí. Totéž se opakovalo na chodbě i na schodišti.

Neobvykle temný dům způsobil, že jí na pažích vystala husí kůže. Cítila se v něm zranitelná, což ještě umocnily další rány do vchodových dveří. Kdo je za nimi? A co jí teď v noci k čertu chce? A proč nefunguje ta zatracená elektrina?!

Znepokojení prostupovalo celým Juliiným tělem, jako by protékalo jejími žilami místo krve. Ale třebaže vnímala svůj strach, jedno věděla jistě: musí zjistit, kdo se to na ni dobývá.

Opatrně scházela stupeň po stupni dolů a přidržovala se při tom zábradlí. Bylo na dotek nepříjemně ledové, ovšem potřebovala ho, neboť jí cestu po schodech ztěžoval pocit úplné slepoty. Tíše přešla přes obývací a zastavila se několik kroků přede dveřmi, které ji dělily od předsíně.

Buch...

Zdálo se, že příchodí buď ztrácí síly, anebo vervu, protože do skla udeřil s mnohem menší energií, a pouze jednou. Julií napadlo, jak je nešikovné, že pod zastřešení, které kryje vstup, nemůže vidět žádným z oken.

Proti vlastní vůli pocítila úzkost, když se jen velmi pomalu přibližovala k předposlední bariéře, která jí dělila od neznámého tam venku v tmavé noci. Natáhla ruku a sevřela kliku. Chvilíčku zaváhala, než ji stiskla a pootevřela dveře. Nedokázala však přestoupit práh – najednou jako by ji cosi zadrželo na místě a odmítlo pustit dál. Snad strach?

„Julie... Julie...!“

Trhla sebou. Ten slabý, chraplavý hlas plný bolesti... Byl jí dobře známý, avšak nyní zněl tak cize, až zaraženě ztuhla.

„Jul...“

Robin. Konečně se tedy vrátil! Jenže uprostřed noci a dost pravděpodobně ve špatném stavu. Díky tónu, jakým zdušeně volal její jméno, o tom nebylo prázdných pochyb. Něco se mu muselo přihodit...

Neviditelná ruka, která ji až dosud držela na místě, náhle povolila, a ona prošla předsíní. Ve tmě nemohla spatřit za sklem žádný obrys postavy, přesto ji na okamžik zarazilo, že zírá jen do černočerných dveří.

„Robine?“ zavolala tenkým hlasem. Ale Robin ji i přesto slyšel a rozuměl jí.

„Jul... Jul, otevři mi... prosím tě,“ zasípal.

„Ano, ano... hned!“ Jak to, že nejsou v zámku klíče, kruci? pomyslela si zmateně. Vždycky je tam přece nechává povystrčené... Kam se poděly?!

Neměla však čas nad tím přemýšlet. Zvenčí znovu zaslechla Robinovy tiché prosby. Ani nevěděla, jak se jí nakonec podařilo otevřít, ale zvládla to. Těžké dveře se přiklopily ke stěně a Julie vyhlédla ven.

A v tu chvíli vykřikla. Její zaječení zaznělo jako výbuch třaskaviny uprostřed ztichlé pouště. A bylo ostré jako nůž.

Vytřeštěnýma očima hleděla do tváře svého manžela. Vypadal... jinak. A to nejen kvůli obrovské rozšklebené trhlině na hlavě, pokryté jak zaschlou, tak čerstvou krví, která potřísnila i jeho popelavý obličej. Stál jaksi nahrbeně ve zmačkaném obleku, který si na sebe vzal na sobotní ples, a ruku držel před tělem, jako by se něčemu bránil. Všimla si, že mu na prsteníku chybí snubní prsten, který nikdy nesundával.

To však nebylo podstatné. Robin totiž připomínal živoucí mrtvolu. Jeho zapadlé oči se zdály divoké a bělma měl zalitá krví. Pleť v tom podivném obličejí byla zbarvená do přízračného šedobílého odstínu a rty se zdály zcela bezkrevné. Celkově jí přišel jaksi menší... prostě jiný.

Vypadal doslova jako zombie.

„Julie...“ zašeptal ochraptělým hlasem, aniž pohnul rty, a vztáhl k ní ruku. Až teď si všimla, že jeho téměř bílé prsty jsou podivně pokroucené, jako v nějaké křeči.

Roztřásla se.

V té chvíli ji tou děsivou rukou překvapivě hbitě popadl okolo zápěstí a ona s hrůzou zjistila, že jeho kůže je studená jako led. Chtěla se mu vytrhnout, ale držel ji pevně. Pokusila se znovu vykřiknout, hrdlo však měla stažené, jako by jí kolem něho někdo omotal smyčku.

Nevydala ani hlásku.

.....

Komisař Martin Drozd se mohutně mračil do obrazovky svého počítače a přistihl se při myšlence, že by ten pomalý krám mohl v tu ránu shořet na popel. Tak by měl alespoň důvod přerušit práci s výpočetní technikou, která mu nikdy nešla pod nos. A obzvlášť když se ta bedna, kterou mu přidělili, neustále seká.

Studoval právě fakta k nejčerstvějšímu případu, který dostal k vyšetření spolu se svou kolegyní. Karin Mádlová byla jeho partnerkou více než tři roky, a přestože byl zpočátku poněkud skeptický vůči týmové práci se ženou, tuhle energickou a bystrou blondýnu si oblíbil už během jejich prvního vyšetřování.

Před chvílí si s Karin stříhli *kámen-nůžky-papír* o to, kdo přinese kávu, a Drozd prohrál. Takže pro ni odklusala inspektorka, zatímco Martin pokračoval v práci. Teď se mu už ale zdálo, že je pryč nějak příliš dlouho, a on nutně potřeboval další dávku kofeinu. Že by se s někým zapovídala, ztraceně? pomyslel si a mrkl na hodinky. Vždyť odešla skoro před pěti minutami, a kávovar je jen pár metrů od kanceláře!

Odsunul židli, vstal a pořádně se protáhl. Pak vyšel na chodbu, rozhlédl se a spatřil svou pohlednou kolegyni s úhledně vyčesaným ohonem postávat před automatem. Tvářila se dost nerudně a zamračený pohled, který upírala na otlučené zařízení, byl až zlověstný.

„Hej! Zapustila jsi tam kořeny?“ houkl na ni komisař ode dveří kanceláře.

„Ale houby!“ zavrčela. „Ten blbej křáp zas nefunguje!“ otočila se a udělala na neposlušnou mašinku sprostý posunek s vystrčeným prostředníkem. Martin si tiše povzdechl a dlouhým, pružným krokem přešel k inspektorce.

„Sleduj,“ pozvedl své tmavé obočí a pak shora praštil sevřenou pěstí do automatu. Uvnitř to zachrastilo, párkrát cvaklo, a o chvíli později už z trysky začal vytékat tenký pramínek hnědé tekutiny.

„To jsou techniky, které kdysi v dávnověku používal můj děda na elektromotorech dovozenou z Ruska,“ odušila Karin s ohrnutými rty.

„Tenkrát to byl Sovětský svaz,“ poučil ji. „A jak vidíš, jde o účinnou metodu, fungující dodnes. Ať ji aplikuješ na jakýkoli přístroj, vyrobený, hm, co já vím,“ mrkl na pro něho neznámou značku výrobce a pokrčil rameny. „Kdekoli,“ uzavřel tedy stručně.

„No jo,“ mávla Mádlová rukou a zaměřila se na prastarý kávovar. První kelímeček se konečně naplnil a u dalšího už přístroj našťestí neprotestoval.

„To bude celkem oříšek, tenhle dopingový případ,“ popadl Drozd hotevou kávu a foukl do ní, aby trochu vychladla. Mluvil o poznacích, které před chvílí vytáhl ze svého počítače, a teď se mu honily hlavou.

Po vítězném hokejovém zápase juniorů, v němž výrazně exceloval sedmnáctiletý talentovaný hráč Marcel Marhoul, došlo na dopingovou kontrolu. A její výsledky nevyvratitelně prokázaly v těle mladého útočníka přítomnost zakázaných látek. Látky, které chlapec požil, musel někdo dovézt ilegálně ze zahraničí. V Česku totiž dosud nebyly registrovány a navíc se nejednalo o čisté preparáty, nýbrž falešné výrobky s pozměněnou recepturou. Když se přičetlo užívání podobných látek mladistvým, byl to každopádně případ pro kriminálku.

Celá věc získávala poněkud pikantní nádech díky skutečnosti, že postižený mladík byl současně potomkem všeobecně známého poslance. Nutno dodat, že šlo o muže, jehož otec byl za komunismu velkým pohlavárem, hned po revoluci svého jediného syna bez problémů dostal do politiky a sám začal čile podnikat. A jelikož přesně věděl, za jaké nitky zatahat a kam se obrátit, z obou se záhy stali milionáři. Podle Drozda naprosto typický úkaz porevoluční doby, kdy byl na koni ten, kdo měl kontakty, silný žaludek a ostré lokty, a naopak postrádal morálku a svědomí.

Marcel zdědil sportovní nadání z matčiny strany. Marhoulovi byli spíš než fyzickou zdatností výjimeční schopností hodně toho napovídat, ať už se to zakládalo na pravdě, či nikoli. Otec i matka paní Marhoulové však byli vynikající atleti a ona sama se v mládí věnovala gymnastice, svého času dokonce na profesionální úrovni. Marcel byl talent od přírody a už v dětství se zdálo, že se snad narodil s hokejkou v ruce. A Marhoul starší samozřejmě vycítil šanci na další velké výdělký, takže syna díky četným známostem kariérně protlačoval dál a dál, co to jen šlo.

Ovšem jak vidno, nesáhlo se pouze k protekci... Na řadu přišel doping.

Odhalením mladíkovy nečestné snahy dostat se na špičku s pomocí zakázaných stimulantů však mohla jeho budoucí zářná kariéra zhasnout rychleji než zapálená sirka ve větru. Bez ohledu na movitého, vlivného a bezohledného otce. Doping se sportovcům neodpouští, a kdo je prozrazen, dočká se odsudku většiny sportovních fanoušků i veřejnosti.

„To máš recht,“ usrkla Mádlová ze svého kelímku a krátce sykla bolestí, protože si spálila jazyk. „No, kluk to má černé na bílém, to je bez debat. Ale je mi jasné, jak budou všichni zapírat, nikdo nic neví, bla bla... Přitom ty věci, co měl v sobě, mu nikdo neodpáře. A hádám, že mu v tom nepomůže ani papínek. Zvlášť když už to prosáklo do tisku.“

„Nikdy neříkej nikdy,“ odušil komisař skepticky. „A jestli chceš něco vědět, je to pěkný hnus, cpát tyhle svinstva do mladých kluků. Vytáčí mě, že se tohle ve sportu děje. Kam se podělo fair play, sakra?“

„Zadusily ho prachy, jak jinak,“ ušklíbla se Karin pohrdlivě.

„Bohužel máš pravdu. No nic, my musíme vyštourat, odkud to ten hokejista má. Takže co teď...?“ položil sám sobě řečnickou otázku. „Asi nejdříve promluvíme s ním plus jeho trenérem a rodiči, ne?“ zadíval se na Karin. Z jeho tváře s ostře řezanými rysy a ústy, vzbuzujícími v ženách touhu po polibcích, vyzařovalo odhodlání.

„Jo. Zvlášť na toho nafrněného Marhoula se dost těším,“ ucedila světlovláska a znovu se napila, tentokrát o dost opatrněji.

„Je to prvotřídní blbec,“ vyjádřil svůj názor na předmětného politického činitele Drozd. „Když občas slyším ty jeho žvásty, mám pocit, že snad polykám ježky. Ne že by na tom většina ostatních byla líp, ale tenhle chlap je slizký jako had. No, v každém případě se teď smaží na hodně horkém oleji. Ten skandál! Syn známého poslance a naděje české hokejové reprezentace přistižená při dopingu!“

„Ten se asi posral vzteky, když četl titulky v novinách,“ přisadila si Karin.

„Nebud' vulgární,“ sjel ji Martin naoko káravým pohledem, ale i jemu zacukaly koutky úst. Poté zmačkal kelímek v prstech, jako by to byl papírový kapesník, a zahodil ho do koše. „Tak si projdeme zbytek zápisu a vyrazíme, ne?“

„Jsem všema deseti pro,“ polkla inspektorka poslední doušek poněkud nakyslé kávy a také se zbavila pohárku.

O pár minut později se jejich ztichlou kanceláří rozlehlo zabušení na dveře a vzápětí do nich strčil nos jeden z kolegů, praporčík Jílek. „Máme další prácičku!“ zahalekal tak, až Karin zabraná do poznámek k případu, na své židli nadskočila.

„Cože? Jakou?“ trhl sebou i Drozd.

„Jedno záhadný úmrtí. Robert Prudký, čerstvě sedmadvacet, před pár dny zemřel na selhání srdce. Prý přímo učebnicový případ náhlý srdeční smrti, jak jsem vyčetl z pitevní zprávy. Pracoval několik let u ochranky a taky pravidelně chodil do posilovny. Se žádnými potížemi se nikdy neléčil. Zdravotní karta čistá jako slovo boží, až na pár angín v dětství a jedno vyhozený zápěstí po pádu na bruslích. Doktorům se to samozřejmě zdálo dost podivný, a tak se v něm patologové při pitvě pořádně pošťourali.“

Mladý muž přistoupil až k jejich spojeným stolům a hodil na ně několik papírů. Pak složil ruce na prsou. „A zjistili, že měl vrozenou srdeční vadu, kterou do té doby nikdo neodhalil. Všechno je to i v písíčku a tady máte kopie lékařských zpráv a hlášení,“ ukázal na listiny. Mádlová se pro ně hned natáhla.

„Hm, ale pak by to jeho úmrtí zas tolik záhadné nebylo, že?“ opáčil Drozd. Pohodlně se opřel do svého křesla, natáhl dlouhé nohy daleko před sebe a pohledem kolegu vyzval, aby pokračoval.

„To je fakt. A tak hledali souvislosti – a he, víte, na co narazili?“

„Nejsme v Milionáři, tak si nechej ty otázky a radši to rovnou vysyp.“

„Jak je libo, *komisaři*,“ ohrnul Jílek rty, tvářil se však veskrze přátelsky.

„Ten mládenec měl játra a vůbec orgány v dost děsném stavu. A v krvi takový množství anabolických steroidů a dalších sraček v úplně šílený kombinaci, že by s tím měl problém i úplně zdravý chlap. A,“ udělal dramatickou pauzu, „z toho logicky vyplývá, že ta svinstva musel od někoho kupovat.“

„No výborně,“ zabručel Martin do srolované dlaně, kterou při praporčíkově řeči rytmicky poklepával o výrazně vykrojená ústa. „Takže znova doping, jen trochu jinak. Co všechno v sobě měl?“

„Je to ve zprávé,“ odvětil mladší muž. „Nedokážu to pomalu ani přečíst, natož vyslovit, takže si to radši projdi sám.“

„Udělej to taky. Budeme potřebovat víc lidí, a tak se od téhle chvíle považuj za člena týmu,“ odvětil komisař s pohledem upřeným na papíry, které právě studovala inspektorka. „Výsledky se nám celkem kupí. U které ochranky ten kluk dělal?“

Jílek bez váhání odpověděl. Záznamy si zřejmě přečetl pečlivě a to, co nemělo latinský název, mu utkvělo v hlavě.

„Pche,“ odfrkl si Drozd poněkud přezíravě. „Sekuriťáci jsou banda sama pro sebe. Moc rádi lidem nahání hrůzu. Ale to je vlastně fuk. Takže abychom se pohnuli z místa, vyrazíme do terénu, ne? Já už jsem si všechno potřebné přečetl, co ty?“ jukl přes monitor na kolegyni.

„Nápodobně.“

„Fajn. Takže bude potřeba navštívit zaměstnavatele toho mrtvého a vůbec si to tam celé pořádně proklepnout. Určitě je tam víc hochů, kteří něco zobou. Nečekám, že začnou zpívat, to by přišli od svůj zdroj, ale za pokus to stojí.“

„Taky bych řekla,“ vložila se do hovoru Mádlová. „A je dost dobře možné, že kápneme na nějakého bonzáka, co se od těchhle věcí drží dál a bude ho svrbět jazyk.“

„Jo, přesně. A kde ten kluk posiloval, víš to, Pavle?“

„Něco málo jsem už zjistil.“ Praporčík se zatvářil samolibě jako kocour, který právě ulovil a pozřel pořádně vypasenou myš, a zastrčil palce do kapes svých vyšisovaných džín. „Měl u sebe permanentku s adresou fitka, kde prý cvičil zrovna ten den, co umřel. Mělo by to být 5P Fitness, vlastní to tam nějaký Pluháček. Mimochodem podle všeho šajba mezi trenéry.“

„Tak se s tím páнем půjdeme seznámit. Docela mě zajímá, jak to v té jeho posilce chodí, a třeba si tam někdo něčeho všiml. Máme slušný seznam pochůzek. My s Karin si vezmeme na starosti trenéra týmu mladého Marhoula

a to fitko. Ty zajdi do té bezpečnostní agentury. Určitě si vezmi někoho s sebou, asi tam bude dost lidí, se kterými je potřeba promluvit. Pak ještě budeme muset navštívit a vyzpovídat rodiny obou těch kluků a Marcela Marhoula...“

„Takže práce, práce, práce. Lepší ji neodkládat, ne?“ Karin energicky vstala, přešla k věšáku v rohu místnosti, strhla z něho kožené sáčko a navyklými pohyby strčila štíhlé paže do rukávů. Drozd stejně svižně zasunul židli pod stůl, s posměšným úšklebkem zasalutoval svému počítači a otočil se k němu zády. „Moje řeč,“ odušil a kývl na Pavla Jílka, který už zamířil ke dveřím, aby splnil rozkazy. „Vezmi s sebou ty papíry, probereme to ještě cestou,“ promluvil pak komisař směrem ke Karin.

„Jasně,“ odkývla jeho žádost a sebrala listiny ze stolu. „Z toho, co jsem zatím vyrozuměla, měl ten Prudký v krvi podobné, ne-li stejné látky jako Marhoul. Ještě se na to podívám líp, ale pokud to je takhle, možná je získali ze stejného zdroje.“

„Zajímavý postřeh,“ poznamenal Drozd. „Tak jdeme, přečteš mi to v autě.“

O chvíli později už oba sbíhali bok po boku ze schodů hlavní policejní budovy. Blížili se zhruba do jejich poloviny, když narazili na ředitele Gitu. Doprovázela ho drobná, poněkud nervózně vyhlížející černovláska. Stručně se pozdravili, načež policisté spěšným krokem pokračovali dál k přilehlému parkovišti.

„Že by nový objev našeho čiperného pana ředitele?“ zasmál se Martin, sotva došel za volant a vrazil klíčky do zapalování. Záletné sklony Erika Gity byly veřejným tajemstvím.

„Je to možné, ten by jen stěží sám předváděl nějakou podezřelou. I když na jeho vkus mi přišla trochu stará,“ mínila Mádlová. Popadla uzávěr pásu a úsporným pohybem si ho připnula.

Drozd si jejím směrem neodpustil vychytralý pohled spolu se zdviženým koutkem úst. „Stará, jo? Řekl bych, že byla maximálně ve tvém věku. No, ale vlastně máš pravdu. Tyhle ročníky už jsou fakt docela za zenitem...“

Mrskla po něm tak vražedným pohledem, až se upřímně rozesmál, zatímco se litá kola jeho oktávie roztočila a auto vyrazilo jako šíp k silnici.

.....

Julie se probudila zbrocená studeným potem a prudce se posadila na posteli. Chvilí slepě civěla do zdi před sebou, než se alespoň zčásti vzpamatovala.

„Panebože. Panebože... Sen, jenom sen,“ mumlala roztrápeně do dlaní, kterými si zakryla nos a ústa. „Fuj, sakra...“ ulevila si po pár minutách. Zjis-

tila, že si oproti svým zvyklostem přispala: pokoj už zaléval sluneční svit, deroucí se dovnitř skrz žaluzie. „Bohudíky...“ zadrkotala zuby. Snad jako by se potřebovala ujistit, že je skutečně všechno v pořádku, stiskla vypínač noční lampičky. Okamžitě se rozsvítila. Když ji zhasínala, musela si přiznat, že jí ze srdce spadl obrovský balvan.

Zhluboka se nadechla, aby utišila rozbušené srdce, a pak vstala. V krku měla tak sucho, až jí jazyk doslova drhl o patro, a musela se napít. Zatímco přecházela po hustém bílém koberci ke dveřím, zjevně vyrušený Buf zvedl hlavu a krátce štěkl.

„Ještě klidně spi,“ obrátila se na něho Julie. „Hned jsem zpátky.“ Jako by jí rozuměl, zavrtěl se, položil hlavu na přední packy a zavřel oči.

Když vstoupila do koupelny, byla už mnohem klidnější než před pár okamžiky. Denní světlo, fungující elektřina a pes, pokojně spící ve svém pelechu, to vše bylo zárukou toho, že noční můra je pryč a ona se bohudíky ocitla v mnohem příjemnější realitě.

Mimoděk se opět zachvěla. Brr... Její podvědomí asi pilně pracuje, a proto přivolalo skoro hororový sen, ve kterém se Robin proměnil v živoucí mrtvolu. Aniž si to připouštěla, jeho záhadné zmizení jí neustále hlodalo v mozku. Třebaže se na něho zlobila, možnost, že se mu přihodilo nějaké neštěstí, ji nenechávala chladnou. Koneckonců byli partneři celé roky...

Pustila studenou vodu, sklonila se ke kohoutku a zízivě ji hltala. Pak se narovnala a zahleděla se do zrcadla na svůj bledý obličej, po kterém stékalo pár kapek jako slzy. Setřela je hřbetem ruky a otočila se k umyvadlu zády.

Ještě než došla do ložnice a zjistila, že je skoro devět hodin, věděla s jistotou, že ji dnes čeká cesta na policii. Robin se nevrátil a ona jinou možnost neviděla.

.....

„Máte s sebou fotografii vašeho muže?“ zvedl k Julii poněkud vodnatý pohled asi pětapadesátiletý podsaditý policista, který s ní sepisoval oznámení. Už vypověděla všechno podstatné a nadiktovala také jména manželových přátel, zejména těch nejbližších, které by snad mohl nějak kontaktovat.

„Jistě, mám,“ přikývla a začala se přehrabovat v kabelce. Erik volal ještě předtím, než se na policii vydali, a poradil jí, co si má připravit.

„Děkuji,“ přisunul si praporečik průkazovou fotku po desce stolu. Zadumaně se na ni zadíval, pak se zaměřil na monitor a věnoval několik okamžiků soustředěnému pročítání svého zápisu. Julie vrhla postranní pohled na švagra, který seděl na vedlejší židli. Jako by to vycítil, obrátil se k ní a povzbudivě zamrkal.

„Tak, myslím, že máme všechno,“ promluvil policista za počítačem. „Ještě to zbývá podepsat.“ Krátce pohlédl na Erika, jehož přítomnost ho zjevně znervózňovala. Nebylo divu, málokdy se stane, že je při sepisování protokolu přítomen nejvyšší nadřízený. Nicméně Erik do jeho práce nijak nezasahoval ani ji nekomentoval.

Julie přijala otlučenou modrou propisku spolu s papíry, které vyjely z tiskárny, sevřela ji a podepsala se na příslušné řádky.

„Děkuji,“ převzal pak vše praporčík a přikývl, zjevně spokojený, že má tohle sezení za sebou. Erik vstal a Julie ho následovala. Oblékla se a posbírala své věci.

„Přijde za vámi komisař Luzar s kolegou, budou to mít celé na starost,“ instruoval mezitím švagr staršího muže.

Podřízený přikývl a také se zvedl ze židle. „Rozumím. Budeme připraveni.“

Erik ho propustil gestem ruky, a jakmile muž opustil místnost, připomínající mnohem víc zaprášenou tmavou komoru než kancelář, obrátil se k Julii. „Jak se cítíš?“ zeptal se jí.

„Já nevím,“ pokrčila rameny. „Včera jsem byla slušně naštvaná, ale teď začínám mít tak trochu obavy... Tohle všechno sepisování,“ ukázala na stůl se staromódním počítačem, „tomu dává jiný rozměr. Chápeš, co chci říct?“

„Ano, myslím, že dokonale,“ přikývl vážně, zadíval se na špičky svých bot a zhoupal se na patách. Pak se vrátil pohledem k Julii, avšak už k tomu nic nedodal.

„V noci jsem měla příšerný sen,“ přiznala, aby přerušila ticho. „Strašně živý,“ dodala. A ve stručnosti mu popsala, jakou noční můru prožila. Erik na ni zíral tak trochu nevěřicně.

„Celkem hororová záležitost,“ odvětil po chvíli. „Naštěstí to byl jen sen. Doufám, že ho nebereš moc vážně.“

„To ne,“ zakroutila hlavou. „Asi zbytečně velká představitost.“

„Nejspíš.“

„A co vaši?“ změnila Julie téma. „Vědí, že jsme tady?“

„Ne. Zatím jsem s nimi o tom nemluvil, na to je ještě čas. Byli by nervóznější, kdybych se zmínil o oficiálním pátrání. Počkám, jestli se během dne něco nezmění, a zajdu za nimi večer.“

„To zní rozumně,“ souhlasila s ním.

„Nechceš si dát kafe a něco na zub? Určitě jsi nic nejedla. Kousek odtud je malá kavárna.“

Pokrčila rameny. „Kafe neuškodí.“

„Tak pojď,“ vzal ji Erik okolo ramen. „Zvu tě.“

Prošli spleť chodeb, které na Julii působily příliš šedivě a uniformně, než aby se v nich cítila dobře, a sjeli výtahem do přízemí. Ulevilo se jí, když měli neosobní budovu policejní centrály za zády a její tvář pohladilo dubnové sluníčko. Po včerejším dešti nebylo až na několik kaluží ani památky, ale ačkoli byla obloha ještě ráno azurová, nyní se po ní opět začaly honit těžké mraky. Kráčela po Erikově boku a přemýšlela nad tím, jaká ještě existuje šance, že se Robin nevrátil jen proto, aby se jí pomstil za hádku na plese. A začínala se přiklánět k tomu, že mizivá, pokud vůbec nějaká.

Obešla švagra, který jí dvorně přidržel těžké prosklené dveře, a vstoupila do nevelké kavárny vymalované veselou oranžovou barvou. Dřevěné stoly zdobily plátěné ubrusky podobného odstínu a stály na nich malé vázičky s živými květinami. Celý prostor omamně voněl kávou a čerstvým pečivem.

„Vyber místo,“ vyzval ji švagr. „Já mezitím objednám. Co si dáš?“

„Nechám to na tobě,“ odvětila a zamířila k nejbližšímu stolku. Stáhla si z ramen džínové sako a hodila ho přes prázdnou židli, na kterou odložila i kabelku. Pak se usadila, překřížila nohy a sledovala Erika, který právě hovořil s dívkou za pultem. Uvědomila si, jak jsou si s Robinem podobní. Erik byl o pět let starší, ale podobně dobře stavěný. I on měl vlnité vlasy, možná o odstín světlejší než bratr a na skráních už prošedivělé, a bystré hnědé oči. A stejně hezky tvarovaný zadek, pomyslela si, jak ho teď ze zadu pozorovala.

Povzdechla a raději odvrátila oči ke stěně, na níž visela řada zarámovaných maleb, zobrazujících zátiší s různými druhy ovoce.

„Tak, jsem tady,“ odsunul si Erik židli proti ní. „Hned to přinesou.“

„Jo,“ zareagovala lhostejně.

„Copak?“ naklonil se k ní blíže a položil jí dlaň na předloktí.

„Ale... asi začínám být nervózní,“ přiznala.

„To chápu,“ vzdychl krátce. „Musím říct, že jsem na tom dost podobně. Ale nezbývá nám než čekat, bohužel...“

„Hm,“ zamumlala Julie. Chvilí oba mlčeli, než se opět ozval Erik.

„Hele, vím, že bych se do toho neměl míchat, zvláště po tom, jak jsem to zpackal v sobotu, ale není mezi tebou a Robinem nějaký problém?“ poposedl. „Všiml jsem si už dřív, že se k sobě chováte trochu studeně. Na plese to už bylo hodně vidět. Ale jestli nechceš, jako bych se nezeptal...“ dodal honem.

Sáhla do kabelky pro balení papírových kapesníčků a jeden z nich vytáhla. Ne že by ho potřebovala, ale chtěla nějak zaměstnat ruce. Pak vzhledla ke švagrovi. Má smysl před ním zapírat a tvrdit, že je všechno v nejlepším pořádku? A proč vlastně? Možná už mu i sám Robin něco naznačil... Právě

se nadechovala k odpovědi, když ke stolu připlula servírka s velkým podnosem. Nehodlala osobní záležitosti rozebírat před cizí ženou, a tak ústa zase zaklapla.

„Vaše káva a pečivo, prosím,“ usmála se dívka a mrkla přitom na Erika. Zjevně na ni udělal dojem. Vrátil jí úsměv sice podmanivým způsobem, ale zdálo se, že jaksi automaticky. Tak to nejspíš umí jen zkušený svůdník, mínila v duchu Julie. Kromě espressa přinesla servírka křupavé croissanty a vodu. Než odešla, hodila ještě jeden koketní pohled na Juliina společníka. Pár vteřin se za ní nepřítomně díval a pak se vrátil očima ke švagrové. „Přerušila tě,“ poznamenal. „Chtěla jsi něco říct, že?“

„Ano.“ Zahleděla se na okamžik do temné hladiny ve svém hrnku. „Máš pravdu. Od toho ... hm, potratu,“ zamumlala to odpudivé slovíčko po chvílkovém zaváhání, „máme něco jako manželskou krizi, řekla bych,“ uchopila stříbrnou lžičku.

„Myslel jsem si to,“ přikývl Erik. „Robin o tom nechtěl nikdy mluvit... Každopádně se ještě jednou omlouvám, že jsem se mezi vás předevcírem pletl.“

„Omluva se přijímá,“ kývla. „Je fakt, že jsi mě tím dost naštvál, ale to už byla stejně jenom třesnička na dortu. No, nechme to raději být, ano? Je to pryč.“

„Tak dobře,“ odvětil Erik, zjevně rád, že to téma tak rychle a elegantně uzavřela. „Vezmi si croissant,“ podal jí ošátku. „Jsou úplně čerstvé.“

Zavrtěla hlavou. „Nemám hlad, díky. Vypiju jen kafe.“

Vrátil tedy voňavý košík na stůl. Strávili v bistru ještě zhruba deset minut, které vyplnili hovorem o nic neříkajících věcech, než se rozloučili a rozešli. On zamířil zpátky do práce a ona ke svému autu.

Ještě k němu ani nedošla, když jí začal zvonit mobil. Honem ho vytáhla. Volala Olina a Julie si připomněla, že s ní má na večer domluvený trénink. Dobře že volá, pomyslela si. Na cvičení dnes nebudu mít náladu, ať už pátrání po Robinovi nabere jakýkoli směr. Zvedla telefon, z jehož mikrofonu okamžitě vytryskla sprška slov.

„Ahoj, Juli! Víím, že se uvidíme, ale mám chvílku volno – a strašně mě zajímá, jak to včera dopadlo. Tak co, kde se Robin zapomněl?“

„No, potíží je v tom, že nevím. Museli jsme s Erikem nahlásit pohřešování.“

„Cože?“ protáhla Olina šokovaně. „Copak na tebe nezvonil, když jsme spolu mluvily?“

„Ne, to byl Michal.“

„Ach... aha, jo. A co ta záchytky nebo nějaký kamarád?“

„Všechno jsme s Erikem obvolali, a nic. Není ani v žádné nemocnici.“

„To je ale opravdu dost podezřelé,“ zamyslela se Olina. „Dobře že jste šli na policii.“

„Přesně. Snad se jim podaří brzy něco zjistit, protože se mi tahle situace ani trošku nelíbí.“

„Není divu. Ráda bych ti pomohla, ale bohužel nevím, jak,“ odvětila trochu sklíčeně bezradná kamarádka.

„To je v pohodě,“ odtušila Julie smířeným tónem. „Ale je tady jedna věc,“ dodala. „Ten dnešní večer musím odpískat, promiň. Byla bych ve fitku k ničemu, mám momentálně myšlenky bůhvídkde.“

„To je jasné, v pohodě,“ ujistila ji Olina. „A nechceš místo toho zajít na dvě deci?“

Julie krátce zaváhala. Rozhodně bude příjemnější strávit večer pár hodin s přítelkyní u vína, než sama v domě. „Tak dobře. Kdyby se Robin objevil, ozvu se. Jinak s tím počítám.“

„Fajn. Asi do pěti mám práci, tak třeba v půl šesté?“

„To mi vyhovuje.“ Domluvily si místo a rozloučily se, protože Olině právě dorazili zákazníci se dvěma vyparáděnými holčičkami, podobnými jedna druhé jako vejce vejci.

KAPITOLA 5.

„Trochu přehnaně maskulinní,“ poznamenala Mádlová, když se opřela do černě natřených dveří s výřezem vyplněným čířým sklem, zatímco hodnotícím pohledem přelétla vybavení posilovny. „Cítím ve vzduchu čistý testosteron.“

Zato Drozd nad stroji používanými v 5P Fitness uznale pokývl hlavou. Rozhodně byly na mnohem vyšší úrovni než ty, jimiž byla vybavená posilovna, kterou navštěvoval on. Nicméně uznával, že Karin asi dává přednost podnikům nabízejícím tréninky ušité přímo na míru ženám.

„Vážně? A co ta kočku tam vzadu?“ ukázal bradou do kouta rozlehlého prostoru, kde na kyvadle poctivě dřela asi dvacetiletá dívka.

„Nejsem lesba,“ odfrkla si inspektorka a pohodila hustým ohonem. „A vůbec, co by na takové postřehy řekla tvoje sladká Nada?“ dodala pak uštěpačně.

„Fakt, že mám přítelkyni, ještě neznamená, že jsem oslepl anebo podstoupil kastraci,“ odušil nevzrušeně a prohrábl si rukou své trochu přerostlé tmavé vlasy, snad aby je uhladil.

„Tsss! Chlapi, co hned na všechno najdou odpověď, ve mně vzbuzují touhu použít zbraň,“ utrousila ještě Mádlová, když zamířili k recepci. Komisař už na to ale nestačil nic říct, protože se ocitli v bezprostřední blízkosti baru a jeho obsluhy.

Přistoupili k pultu oba stejně rázným krokem, jako by příchod měli nějak secvičený. „Dobrý den. Hledáme majitele, pana Vladimíra Pluháčka,“ zadíval se Drozd pevně na štíhlé děvče s veselými ohníčky v hnědých očích a platinovým mikádem. Zvedl při tom svůj průkaz. „Kriminální policie, komisař Drozd.“

„Inspektorka Mádlová,“ napodobila jeho pohyb plackou Karin.

Světlovláska odložila vysokou sklenici, kterou právě leštila plátěnou utěrkou. „Dobrý den,“ odvětila příjemně modulovaným hlasem. „Tak policie?“ zeptala se s mírným úsměvem, který Drozda přiměl také zvednout koutek úst, aby nevypadal jako bručoun. „Doufám, že ten náš *tatula* zas neparkoval v zakázané zóně,“ prohodila dívka, čímž dala jasně najevo, že v tomhle podniku panují přátelské vztahy. „Šéf by měl být u sebe v kanceláři, skočím vám pro něho,“ dodala potom a ochotně vyšla zpoza pultu.

„Půjdeme rovnou s vámi, ušetříme mu tak cestu. Navíc u něho budeme mít víc soukromí,“ rozhodl Martin a recepční v černožlaté teplákové soupravě jen pohodila ramenem.

„Tak fajn, pojdte za mnou,“ kývla na ně a vykročila přes tělocvičnu. Po krátkém klepnutí na dveře, vyzdobené plakátem s fotkou Ronnieho Colemana v době jeho největší slávy, strčila hlavu do mrňavé místnosti, osvětlené umělým světlem. „Šéfe, máte tady návštěvu. Komisař Drozd a ještě jedna paní od policie.“

Mádlová zakoulela očima a potlačila chuť nakopat tu holku do zadku, jakkoli byla milá. Prý *paní!* Martin, který její výraz okamžitě zaznamenal, se celkem neúspěšně pokusil skrýt uchechtnutí. Zamračila se na něho a rukou na svém krku naznačila vodorovný řez nožem přibližně v místech, kde měla ohryzek. Konejšivě ji poplácal po předloktí, a pak už na vyzvání sebevědomě vkročil do kutlochu, který byl tak neuvěřitelně zakramařený, že v něm téměř nebylo k hnutí. Kromě masivního stolu s počítačem se zde nacházelo několik vysokých polic přečpaných knihami, kupy různých odborných magazínů, válejších se prakticky na každém myslitelném místě, a neuvěřitelná změť dalších předmětů, vyskládaných na třech školních lavicích, jež se sem vešly snad nějakým zázrakem. Zeď naproti dveřím zdobila fotografie, na níž pózovala polonahá modelka v životní velikosti. Měla tělo bohyně a svůdně špulila dokonalý zadeček v upnutých šortkách. Kromě ní na stěnách visela celá řada zarámovaných snímků z nejrůznějších sportovních i společenských akcí anebo plakáty znázorňující anatomii lidského těla. A úplně vzadu v rohu stála zastrčená kostra z umělé hmoty.

Pluháček si kriminalisty měřil ostřížím pohledem jasných, inteligentních očí, nyní lehce přivřených. Seděl za stolem, a třebaže tak mohli vidět jen horní část jeho těla, nebylo pochyb o tom, že tenhle muž svou posilovnu rozhodně aktivně využívá. Ramena, oblečená do bavlněné mikiny, prozrazovala obrovskou sílu, stejně jako mohutné paže a hrudník, který budil závist i u mnohem mladších mužů. Na Drozda s Mádlovou každopádně Pluháček udělal dojem.

Mohlo mu být k šedesátce, což prozrazovaly prošedivělé vlasy, vykukující zpod pleteného kulicha, který měl poněkud překvapivě naražený na hlavě, a vrásky brázdící jeho obličej. Ovšem celkově by mu hádali o několik let méně, zejména díky nesporně dobré fyzičce. Ruce podobné lopatám teď opřel do desky stolu a zvedl se. Nebyl to žádný dlouhán, vytáhlá Mádlová dokonce měřila v podpatcích o pár centimetrů více než on, ale to mu na impozantnosti nikterak neubíralo.

„Přejete si?“ pronesl hlubokým hlasem prozrazujícím zčásti zvědavost, ale také jistou stopu rozmrzelosti. S pozdravem se neobtěžoval. Patrně ho vyrušili od nějaké práce a komisař celkem chápal, že z jejich návštěvy nehyká blahem.

Rozhodl se proto jít rovnou k věci a krátce představil sebe i svou kolegyni. „Přišli jsme vám položit několik otázek k vyšetřovanému případu.“

„Do toho,“ odušil úsporně mohutný muž a máchl rukou k jedné z lavic, za níž byly zasunuté dvě odřené židle, už od pohledu značně nepohodlné. Přesto se však na nich usadili. „Takže o co jde, panstvo?“ pozdvihl Pluháček ježaté obočí podobné koňským žíním. Také on se znovu posadil do svého polstrovaného křesla, které mu v tu chvíli Mádlová, již do zadku tlačila tvrdá dřevotříska, dost záviděla. „Za chvíli povedu trénink, mám maximálně patnáct dvacet minut.“

„Budeme struční,“ kývl Martin vstřícně hlavou. „Před několika dny zemřel za podivných okolností mladý muž, jmenoval se Robert Prudký. Cvičival ve vašem fitcentru. Znal jste ho?“

Trenér zakroutil hlavou, aniž o tom musel dlouho přemýšlet. „Tohle jméno mi nic neříká.“

Drozd mu podal zvětšenou průkazovou fotografii mrtvého mladíka. „To je on.“

„Jo tenhle! No jo, ten tady párkrát byl. Objevil se teprve před pár týdny. Svý hochy znám, ale s tímhle jsem zatím neměl tu čest. A vy tvrdíte, že je po smrti? Došlo snad k nějaký nehodě? Nebo dokonce trestnému činu, když na tom dělá kriminálka?“ Zadíval se na oba policisty s otázkou v očích, a Mádlová se hned ujala slova.

„Nic takového. Ten kluk umřel na selhání srdce. Stalo se mu to jen několik hodin po tréninku tady u vás. Někteří muži by asi prohlásili, že zemřel šťastný, protože mu srdce vypovědělo přímo při souloži, a asi pěkně žhavé, když ji nerozchodil. Pro jeho partnerku to ale musel být pořádný šok.“

„Fíha!“ vypustil ze sebe Pluháček. Odrazil se od stolu a široká záda přistála v opěradle křesla, které hlasitě zaprotestovalo pod vahou jeho svalů. „Královská smrt, řekl bych. Můj otec skončil podobně, ovšem v podstatně vyšším věku. Tenhle člověk mi nepřipadal vážně nemocný. Zás tak moc jsem si ho nevěšmal, byl tady jen několikrát a já mám hodně práce, ale zvedal slušný váhy a na první pohled se zdál v pořádku. Kam tím ale vlastně míříte a proč se na něho vyptáváte právě mě?“

„No, po pravdě jsme nevěděli, že k vám chodil jenom krátce. Měl u sebe zdejší permanentku, takže jsme předpokládali, že je tu dlouhodobým hostem. Nevíte, jestli se tady s někým znal blíže, nebo jestli ho sem třeba někdo nepřivedl?“

„Ne. Co si vybavuju, zas tak moc s nikým nekomunikoval a chodil vždycy sám. Odvcíčil, prohodil sem tam pár slov a zmizel.“